γυνὴ ἡ κολῦθα, νὰ μαζόνῃ τὰ ἀςάχυα, ὁπῦ ἔμεναν. Ἥτις ἔκλαιε πικ ρῶ
ςενάζῦσα. Ὁ δὲ ὅσιος ἠράτησε τὸν κύριον τῦ χωραφίου, τί εἶχεν ἡ γυνή, καὶ
ἐθλίβετο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ὅτι ἦτον χήρα. καὶ ἔδωκεν ἕνας ἄνθρωπος τῦ
ἀνδρόςτης ὅταν ἔζη μίαν παρακαταθήκην πολύτιμον. Νὰ τῦ τὴν φυλάξῃ.
Ὅςτις ἐπόθανεν ἔξαφνα. καὶ δὲν της εἶπε δι᾽ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τίποτα. Ὅθεν
ἐκεῖνος ὁπῦ εἶχε τὸ πράγμα, τὴν ἐγκάλεσεν εἰς τὴν κρίσιν. καὶ ἐπειδὴ ἦτον
πτωχὴ ἐζήτανὰ πάρῃ αἰχμάλωτον αὐτήν, καὶ τὰ τέκνατης. Ταῦτα ἀκύσας ὁ
συμπαθέςατος Μακάριος ἐσυμπόνεσε τὴν ταλαίπωρον χήραν. καὶ ἀπελθὼν
εἰς τὸν τάφον τῦ ἀνδρόςτης, ἠρώτησεν αὐτόν, πῦ ἔκρυψε τὴν παρακαταθήκην.
καὶ τῦ ἀπεκρίθηκεν ὅτι ὑποκάτω εἰς τὰ προπόδια τῦ ςρώματος ἔσκαψε,
καὶ τὴν ἔχωσεν. Ὁ δὲ ὅσιος τὸ εἶπε τῆς γυναικός. καὶ εὑρίσκῦσα ταύτην, τὴν
ἔδωκεν ἐκείνῳ τῦ ἀνθρώπῳ. καὶ ἔμεινεν ἀνενόχλητος.

Ἦτον εἰς τὴν νηςείαν, καὶ ἐγκράτειαν τόσον ὑπομονητικός, ὁπῦ ἔκαμεν εἴκοσι χρόνες, ὁπού ὔτε ψωμί, ὔτε νερόν, οὐδὲ τὸν ὕπνον ἐχόρτασεν. Ἀλλὰ ἔτρωγε μὲ τὸ ζυγὶ τὸν ἄρτον τόσας ὀγγίας τὴν ἡμέραν. καὶ τὸ ὕδωρ τρία ποτήρια. Καὶ ἀκυμβῶντας εἰς τὸν τοῖχον ἐλάμβανεν ὕπνον ὀλίγον. Διὰ νὰ μὴ βλαπτῇ ὁ νοῦςτου ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγρυπνίαν, καὶ ἄμετρον κακοπάθειαν. Ὅταν δὲ ἤρχοντο τινὲς ἀδελφοὶ νὰ τὸν ἴδῦσιν, ἐκάθιζεν εἰς τὴν τράπεζαν μετ᾽ αὐτῦς. καὶ ἔτρωγε, καὶ ἔπινε διὰ νὰ φύγῃ τὴν ὑποκρισίαν. Ἔπειτα ὅταν ἐκεῖνοι ἐμίσευγαν, ἔκαμνε τόσας ἡμέρας ὕςερα νὰ πίῃ κρασί, ὅσα ποτήρια ἔπιεν μὲ τῦς ξένυς. Διὰ νὰ παιδεύῃ τὴν σάρκατυ.

Μίαν ἡμέραν ὑπῆγεν ὁ μέγας οὗτος Μακάριος νὰ ἴδῃ τὸν μέγαν Ἀντώνιον. καὶ κρύσας τὴν θύραν τὸν ἠράτησεν ἔσωθεν ὁ Ἀντώνιος, τίς ἦτον, καὶ τί ἐγύρευεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ὅτι ἦτον ὁ συμπολίτηςτου Μακάριος. καὶ ἦλθε νὰ ὁμιλήσωσι. Θέλωντας δὲ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὑπομονὴν αὐτῦ ὁ Ἀντώνιος ἔκλεισε τὴν θύραν καλίτερα. Ἀμὴ αὐτὸς δὲν ἐσκανδαλίσθη ὁλότελα. Ἀμὴ ἐςέκεν ὑπομένων ὥραν πολλὴν μὲ πραότητα. Ὅθεν ἰδὼν τὴν θαυμάσιον ὑπομονὴν αὐτῦ, ἄνοιξε τὴν θύραν. Καὶ ὑπεδέχθη ἀγαλλιώμενος λέγωντας. Πολὺς καιρὸς εἶναι ὁπῦ ἀκούωντας τὴν καλήν σου φήμην, εἶχα μεγάλον πόθον νὰ σὲ ἰδῶ καὶ δόξαν νὰ ἔχῃ ὁ κύριος, ὁπῦ ἐπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίανμου. Ἀφ᾽οὗ λοιπὸν ἐχαιρετίσθησαν, ἔβαλε τράπεζαν, καὶ ἐφιλεύθησαν. καὶ μετὰ τὴν εὐχαριςίαν, ἔλαβε βαΐα, καὶ ἔπλεκεν ὁ Ἀντώνιος, διὰ νὰ μὴ κάθηται ἀργός. καὶ συνωμιλῦσαν πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν. Ὁ δὲ Μακάριος τῦ ἐζήτησε καμπόσα, νὰ κάμῃ, καὶ αὐτὸς ὀλίγον ἐργόχειρον. Καὶ βλέπωντας ὁ Ἀντώνιος ὅτι ὁ Μακάριος ἔκαμνε τὴν σειρὰν πολλὰ εὔμορφον, ἐφίλησε τὰς χεῖραςτου λέγωντας. Πολλὴ καλοσύνην, καὶ ἀρετὴν γέμυσιν αὐτὰ τὰ εὐλογημένα χέρια. Μετὰ ταῦτα ἔςρεψε πάλιν εἰς τὸ κελλίοντου ὁ Μακάριος. Καὶ τόσον ἐ-